

elkaar te kennen. Ze praten stil over iets, waar ik niets van versta. Toch moet hun gesprek mij afgeleid hebben: bij de volgende halte lees ik op de etagewijzer boven de liftdeur ontsteld het cijfer acht. Ik ben te ver gestegen, of ik heb nog meer dan de helft van het traject voor me. Beslissend is de tijdsfactor. VIJF MINUTEN VOOR TIJD/IS PAS ECHTE STIPTHEID. Toen ik het laatst op mijn polshorloge heb gekeken, wees het tien aan. Ik herinner me mijn opluchting: nog vijftien minuten tot mijn afspraak met de chef. De volgende keer dat ik keek was het maar vijf minuten later. Als ik nu, tussen de achtste en negende etage, weer op mijn horloge kijk, geeft ze precies veertien minuten en vijfenveertig seconden na het tiende uur aan: met de echte stiptheid is het gedaan, de tijd werkt niet meer voor mij. Vlug overdenk ik mijn situatie: ik kan bij de eerstvolgende halte uitstappen en de trap aflopen, met drie treden tegelijk tot op de vierde etage. Als het de verkeerde etage is, betekent dat natuurlijk een misschien niet meer in te halen tijdverlies. Ik kan verder gaan tot de twintigste etage en als het bureau van de chef zich daar niet bevindt terug tot de vierde etage, op voorwaarde dat de lift niet uitvalt. Of anders de trap aflopen (drie treden tegelijk), waarbij ik mij mijn nek of mijn benen kan breken, juist omdat ik zo gehaast ben. Ik zie me al uitgestrekt op een draagberrie, die, op mijn verzoek, naar het bureau van de chef gebracht wordt en neergezet vòòr zijn schrijftafel, nog steeds paraat maar niets meer waard. Voorlopig spitst alles zich op die ene vraag toe, die ik door mijn eigen slordigheid niet op voorhand kan beantwoorden: op welke etage de chef (die ik in gedachten Nummer Eén noem) met een belangrijke opdracht op mij zit te wachten. (Het moet een belangrijke opdracht zijn, waarom laat hij ze anders niet door een ondergeschikte geven). Een snelle blik op mijn horloge maakt me onweerlegbaar duidelijk dat het ook voor gewone stiptheid al lang te laat is, hoewel de lift, dat zie ik met een tweede blik, de twaalfde etage nog niet heeft bereikt: de uurwijzer staat op tien, de minutewijzer op vijftig, de seconden hebben al sedert lang geen belang meer. Er schijnt iets niet te kloppen met mijn uurwerk, maar ook voor een tijdvergelijk is het te laat. Ik ben, zonder dat ik gemerkt heb, waar de andere heren uitgestapt zijn, alleen in de lift. Met een afgrijzen, dat tot in mijn haarwortels grijpt, zie ik de wijzers op mijn uurwerk, waar ik de blik nu niet meer kan van afhouden, met toenemende snelheid rond de wijzerplaat cirkelen, zo dat er bij iedere oogopslag steeds meer uren verlopen. Het wordt me duidelijk dat er al lang iets niet klopte: met mijn uurwerk, met deze lift, met de tijd. Ik begin in het wilde weg te speculeren: de zwaartekracht neemt af, een storing, een hapering in de aardrotatie, zoals een kramp in de kuit bij het voetballen. Ik betreur dat ik zo weinig afweet van natuurkunde om de schreeuwende tegenspraak tussen de snelheid van de lift en het tijdsverloop op mijn horloge in wetenschap te kunnen oplossen. Waarom

heb ik op school niet opgelet. Of de verkeerde boeken gelezen: poëzie in plaats van natuurkunde. De tijd is uit zijn voegen, en ergens op de vierde of op de twintigste etage (dat 'of' snijdt als een mes door mijn slordige hersens) zit de chef (die ik in gedachten Nummer Eén noem) in een waarschijnlijk ruim vertrek met een zwaar tapijt achter zijn schrijftafel, die waarschijnlijk achteraan aan de smalle zijde van het vertrek recht tegenover de ingang staat, met mijn opdracht op mij te wachten, ik mislukkeling. Misschien valt de wereld uit elkaar en is mijn opdracht, die zo belangrijk was dat de baas me ze persoonlijk wou geven, al zinloos geworden door mijn slordigheid, VERJAARD/VERVALLEN/ONGEGROND in de taal van de administratie, die ik zo goed geleerd heb (overbodige wetenschap), AD ACTA, die niemand meer zal inzien, omdat mijn opdracht juist de laatste maatregel betrof tegen de ondergang waarvan ik nu het begin meemaak, opgesloten in deze op hol geslagen lift met mijn op hol geslagen polshorloge. Wanhopige droom in de droom: ik kan, gewoon door mij op te rollen, mijn lichaam veranderen in een projectiel dat door een gat in het dak van de lift te slaan, de tijd inhaalt. Kil ontwaken in de trage lift, de blik op het razende horloge. Ik stel me de wanhoop van Nummer Eén voor. Zijn zelfmoord. Zijn hoofd, waarvan het portret alle officiële kantoren siert, op de schrijftafel. Bloed uit een zwartgerand gat in de (waarschijnlijk rechtse) slaap. Ik heb geen schot gehoord, maar dat bewijst niets, de wanden van zijn bureau zijn natuurlijk geluidsdicht, bij het bouwen is er rekening gehouden met incidenten, en wat er in het bureau van de chef gebeurt, gaat de bevolking niets aan, de macht is eenzaam. Ik verlaat de lift bij de volgende halte en sta zonder opdracht, nog altijd met mijn overbodig geworden, belachelijke das onder mijn kin, op een dorpsstraat in Peru. Opgedroogd slijk met autosporen. Langs beide kanten van de straat grijpt een kale vlakke met wat schaarse grasnerf en grauw struikgewas vaag naar de horizon, waarboven in de nevel een berg drijft. Links van de straat een barak, ze ziet er verlaten uit, de vensters zwarte gaten met stukken glas. Vòòr een paneel met reclame voor produkten van een vreemde beschaving staan twee reusachtige inwoners. Van hun rug gaat een dreiging uit. Ik overleg of ik niet teruggaan zal, ik ben nog niet gezien geworden. Ik had nooit gedacht tijdens mijn wanhopige tocht, dat ik nog eens heimwee zou kunnen krijgen naar die lift, die mijn gevangenis was. Hoe zal ik mijn aanwezigheid in dit niemandsland verklaren. Ik kan geen valscherf aantonen, geen vliegtuig, geen autowrak. Wie zal geloven dat ik met een lift in Peru beland ben, vòòr en achter mij een straat, omgeven door een vlakke die naar de horizon grijpt. Hoe zou ik me trouwens verstaanbaar kunnen maken, ik ken de taal van het land niet, ik zou evengoed doofstom kunnen zijn. Was ik maar doofstom; misschien bestaat er medelijden in Peru. Ik kan enkel nog wegluchten naar het hopelijk mensledige, misschien

van de ene dood de andere in, maar nog liever de honger dan het mes van de moordenaar. In elk geval heb ik de middelen niet om me vrij te kopen, met zo weinig contanten in de vreemde munt. Het lot gunt me niet eens in dienst te sterven, mijn zaak is een verloren zaak. Ik ben een bediende van een gestorven chef, mijn opdracht opgesloten in zijn hersens, waar niets meer uitkomt, tot de kluisen van de eeuwigheid geopend worden — die brandkasten waarvan de wijzen van de wereld zo graag de combinatie zouden kennen, aan deze zijde van de dood. Ik maak, hopelijk niet te laat, de knoop van mijn das los, die me zoveel zweet heeft gekost op weg naar mijn chef, en laat het opvallende kledingstuk in mijn colbert verdwijnen. Bijna had ik het weggeworpen, een spoor. In het omdraaien zie ik voor de eerste keer het dorp; leem en stro, door een deuropening een hengmat. Koud zweet als ik bedenk dat ik van daaruit gezien zou kunnen zijn, maar er is geen teken van leven te bekennen, het enige bewegende een hond, die rondwoelt in een rokende hoop afval. Ik heb te lang gearzeld: de mannen maken zich los van het reclamepaneel en komen dwars over de straat op mij af, voorlopig zonder mij aan te kijken. Ik zie hun gezichten boven mij, het ene vaag zwart met witte ogen, de blik is niet te definiëren: het zijn ogen zonder pupillen. Het hoofd van de andere is van grauw zilver. Een lange rustige blik uit ogen, waarvan ik de kleur niet kan bepalen, er glinstert iets roods in. (Zijn rechterhand, die ook van zilver lijkt, hangt log naar beneden. Er gaat een trilling door zijn vingers, de bloedbaan glanst in het metaal). Die van zilver gaat achter mij voorbij de zwarte achterna. Mijn angst vervliegt en maakt plaats voor ontgoocheling: ben ik niet eens een mes waard of een wurggreep van metalen handen. Lag er in die rustige blik, die vijf passen lang op mij gericht was, niet iets als verachting. Wat heb ik misdaan. De wereld is niet ondergegaan, in de veronderstelling dat dit hier geen andere wereld is. Hoe voer je een onbekende opdracht uit. Wat kan mijn opdracht zijn in deze onherbergzame streek, ver van alle beschaving. Hoe kan een bediende weten wat er omgaat in het hoofd van de chef. Geen wetenschap ter wereld zal mijn verloren opdracht uit de hersencellen van de overledene kunnen loswrikken. Samen met hem wordt ze begraven, de staatsbegrafenis, die nu misschien al aan de gang is, garandeert geen verrijzenis. Er komt iets als opgewektheid over me, ik hang mijn jas over mijn arm en knoop mijn hemd los: mijn gaan wordt wandelen. Vòòr mij loopt de hond over de straat met dwars in zijn muil een hand, de vingers zijn naar mij toegekeerd, ze zien er verbrand uit. Met een dreiging die niet voor mij bestemd is, kruisen jonge mannen mijn weg. Op de plaats waar de straat overgaat in de vlakke staat, in een houding alsof ze op mij heeft gewacht, een vrouw. Ik steek de armen naar haar uit, hoe lang al hebben ze geen vrouw meer beroerd, en hoor een mannenstem zeggen DEZE VROUW IS DE VROUW VAN EEN MAN. De toon is definitief en ik ga